

Ο αείμνηστος καθηγητής Γεώργιος Γαλίτης (28.7.22)

[Ορθοδοξία / Μορφές](#)

[Μητροπολίτης Μάνης Χρυσόστομος](#)

Μετέστη (Πέμπτη, 28 Ιουλίου 2022) «είς τας αιώνιους μονάς», ο εξαίρετος ομότιμος καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Γεώργιος Ἄντ. Γαλίτης, πλήρης ἡμερῶν, κορυφαία καί ἀξιοσέβαστη προσωπικότητα τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀρίστης γενιάς.

Ὁ καθηγητής Γαλίτης γεννήθηκε στό Βόλο τό 1926 ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς καί μάλιστα ὁ πατέρας του ὑπῆρξε Δικαστής καί λόγιος ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος πρῶτος αὐτός ἔδωκε τήν «Φιλοκαλία» (5 τόμοι) σέ νεοελληνική ἀπόδοση. Τό ἔτος 1950 ὁ αείμνηστος καθηγητής κατέστη πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί τά κατοπεινά χρόνια σπούδασε στά Πανεπιστήμια Marburg, Bonn, Mainz καί Innsbruck. Οἱ ἐπιστημονικές διατριβές του ἔχουν τά κάτωθι θέματα: «Ἡ χρῆσις τοῦ ὅρου ἀρχηγός ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ, Ἀθῆναι 1960 (διατριβή ἐπί διδακτορία) καί «Χριστολογία τῶν λόγων τοῦ Πέτρου ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων» Ἀθῆναι 1963 (διατριβή ἐπί ὑφηγεσία). Ἔγραψε

σημαντικά έργα πανεπιστημιακού επιπέδου ως και πλείστα δοκίμια και άρθρα. Τά πλέον σπουδαία συγγράμματά του είναι: «Ἡ πρὸς Τίτον Ἐπιστολή - Εἰσαγωγή - Ὑπόμνημα», Ἀθῆναι 1978 καὶ «Ἑρμηνευτικά τῆς Καινῆς Διαθήκης» Πανεπιστημιακές Παραδόσεις, Θεσ/κη 1984. Μετέσχε σέ πολλά συνέδρια Βιβλικῆς Θεολογίας καὶ εἰδικότερα τῆς Ἑρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ ὑπῆρξε μέλος πολλῶν ἐπιτροπῶν διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας (Οἴκουμ. Πατρ., Πατρ. Ἱεροσολύμων, Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) μετὰ τῶν ἄλλων δογμάτων. Ἐκτός ἀπό τίς Θεολογικές Σχολές Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης δίδαξε καὶ στό Πανεπιστήμιο τοῦ Μονάχου, στή Ράλλειο Παιδαγωγική Ἀκαδημία, στό Μαράσλειο Διδασκαλεῖο καὶ τήν Ἄνωτ. Ἐκκλησιαστική Ἀκαδημία Ἀθηνῶν. Ἀφυπηρέτησε ἀπό τό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν τό ἔτος 1994. Νυμφεύθηκε τήν Ζαφειρία Σταυρακάκη καὶ απέκτησε τρεῖς θυγατέρες,

ἀείμνηστος καὶ ἀγαπητός καθηγητής ἦταν ὑπόδειγμα ἀκλονήτου ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως, ἀφοσιωμένος στήν ἑρμηνεία τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀκριβῆς ἐπιστήμων, ἄριστος γνώστης τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ φυσικά καὶ ξένων γλωσσῶν, πάντοτε πρᾶος, ἤρεμος, εὐγενής, μέ ἦθος ἀληθοῦς εὐσεβείας, χριστιανός στήν πράξη μέ ἔργα φιλανθρωπίας καὶ ἐλεημοσύνης, ἄγνωστα σέ πολλούς. Ὅπου ὑπηρετοῦσε, κυριολεκτικά, ἄφηνε τήν αἴσθησι τοῦ σοβαροῦ ἐπιστήμονος, τοῦ αὐθεντικοῦ χριστιανοῦ, τοῦ ὀσίου ἀνδρός. Ἀγαποῦσε τά μέγιστα τήν Ἐκκλησία καὶ τίς Ἱερές Μονές καὶ ἀγωνιζόταν γιά τήν στήριξη τῆς δογματικῆς ἀληθείας καὶ τῆς Ἱεραῆς Παραδόσεως. Στούς ἐπισήμους μάλιστα διορθοδόξους καὶ

διαχριστιανικούς διαλόγους, όλοι ζητούσαν τίς όδηγίες και τίς θεολογικές συμβουλές του. Ύπηρξε έξοχος και βαθύς έρμηνευτής χωρίων τής Κ. Διαθήκης, μέ ιδιαίτερη έμφαση στή Χριστολογία, καθ' ότι άγαπημένα του θέματα ήταν ό Χριστός και ή Έκκλησία Του και κατ' επέκτασιν ή όρθόδοξη πνευματική ζωή. Είδικότερα, μέ τήν διδασκαλία του, μάς έμύησε στήν κατανόηση τών λεπτοτάτων άλλ' ούσιαστικών διαφορών, λέξεων, όρων και φράσεων τής θεολογίας ώς π.χ. άλλο ένσάρκωσις και άλλο σάρκωσις τοϋ Υίου και Λόγου τοϋ Θεοϋ ή άλλο μετουσίωσις και άλλο μεταβολή τοϋ Άρτου και τοϋ Οίνου σέ Σώμα και Αίμα Χριστοϋ, ή τήν έπισήμανση τής φράσεως «άρνιον έστηκόσ ώς έσφαγμένον» και όχι απλώς έσφαγμένον, στό βιβλίο τής Άποκαλύψεως. Είμαι δέ πολύ χαρακτηριστικό, ότι τήν διδασκαλία τής Θεολογίας, τήν θεωροϋσε ώς λειτουργία και διακονία έν Χριστῶ στόν χῶρο τής Έκκλησίας και τής Έπιστήμης και χωρίς καμμία άλαζονεία, μιλοϋσε πάντοτε για «ψελλίσματα νηπίου» έκ μέρους τών ανθρώπων, άναφορικά μέ τό ύψος και βάθος πού κρύπτεται στήν ούσία τής θεολογίας, έχοντας τήν επίγνωση τοϋ χωρίου τοϋ άγίου Γρηγορίου τοϋ Θεολόγου, ότι θεολογία είναι τό, «άεί Θεόν κτᾶσθαι και γενέσθαι κτῆμα Θεοϋ».

Οί προσωπικές μου, μάλιστα, έντυπώσεις και άναμνήσεις από τήν συνεργασία μας στήν Έπιτροπή Θεολογίας τής Ί. Αρχιεπισκοπής Άθηνών, ή όποία είχε συσταθεϊ επί άειμνήστου Αρχιεπισκόπου κυροϋ Χριστοδούλου, τυγχάνουν άριστες, για τήν έμβρίθεια, πολυμάθεια, σύνεση και έμμογή εις τά τής όρθοδόξου πίστεως θέσμια. Άλλά και ή άλλη συνεργασία μας, επί σειράν έτών, στό παλαίφατο και ιστορικό περιοδικό «Άνάπλαισις», όπου διετέλεσε Διευθυντής από τό έτος 1987 μέχρι τό 2014, υπήρξε έξόχως καθοδηγητική και άρίστη.

Μάλιστα, στά γραφεϊα τοϋ έν λόγω περιοδικοϋ λειτουργοϋσε και συντόνιζε για άρκετά χρόνια και Θεολογικό Σεμινάριο μέ τά μέλη τοϋ όποίου πραγματοποιοϋσε και προσκυνηματικές αποστολές, όπως Ίεροσόλυμα, Ρουμανία, Ρώμη, Πάτμο, Κρήτη και άλλαχοϋ. Τό ίδιο, θεολογικές και πνευματικές συζητήσεις είχε και στήν οίκια του μέ έκλεκτούς συνομιλητές και έπισκέπτες. Επί πλέον, ή επικοινωνία του και συνεργασία μέ τόν πνευματικό του πατέρα, τόν π. Συμεών Κραγιόπουλο, ήταν λίαν έποικοδομητική. Άξίζει νά υπογραμμισθεϊ ότι τό έτος 2006, τό Πανεπιστήμιο Άθηνών, τοϋ έπέδωσε τιμητικό Τόμο πρός άναγνώριση τοϋ έργου, όπου ύπάρχουν σ' αυτόν, άξιόλογες μελέτες, ώς έπίσης και τό Πανεπιστήμιο Βουκουρεστίου τόν άνεκήρυξε διδάκτορα.

*

Τά τέλη του ήταν πάνυ χριστιανικά και ειρηνικά. Ήδη, ή έκλεκτή ψυχή του εύρίσκεται στά σκηνώματα τοϋ Θεοϋ «έν ούρανῶ μετά τών άγίων και δικαίων». Ίσχύει, έν προκειμένω, σ' άπόλυτο βαθμό για τόν άείμνηστο πανεπιστημιακό

δάσκαλό μας Γεώργιο Γαλίτη, ὁ παύλειος λόγος: «Ἐάν τε οὖν ζῶμεν, ἔάν τε ἀποθνήσκωμεν τοῦ Κυρίου ἐσμέν» (Ρωμ. ιδ', 8).

Αἰωνία του ἡ μνήμη.

<https://bit.ly/3o17dXa>